

SASKIA M.N. OUDSHOORN

Gestrand met jou

AAN
BOORD
1

Saskia M.N. Oudshoorn

Gestrand met jou

Aan boord 1

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560732
ISBN e-book 9789020560756
ISBN audiobook 9789020560749
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Het Omslag Atelier

www.zomerenkeuning.nl
www.saskiaoudshoorn.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Gezocht

Chef-kok. Ben jij creatief, stressbestendig, een teamspeler en kun je goed omgaan met veeleisende klanten? Is communiceren in het Engels geen uitdaging voor jou? Heb je bovendien zeebenen en is het geen probleem om langere tijd van huis te zijn? Geen negen-tot-vijfmentaliteit? Dan hebben we de perfecte baan voor jou. Aantoonbare ervaring en verklaring omtrent het gedrag (VOG) vereist. In bezit van geldig paspoort. Wij bieden je uitzicht op de mooiste plekken, ervaringen waar je een leven lang op kunt teren en een meer dan uitstekende salariëring.

Solliciteer snel. Vacaturenummer PEN0031-2

Eerste stuurman/first officer. Heb jij minimaal 3 jaar ervaring als eerste stuurman, een geldig STCW-certificaat en de benodigde certificeringen om te mogen varen op internationale wateren? Ben je topfit? Hoef je jou over leiderschap in stressvolle omstandigheden niets meer te leren en is communicatie in de Engelse taal geen opgave voor jou? Navigeren kun je met je ogen dicht en in een noodgeval ben jij de rust zelve. Ben je bovendien dienstbaar en gastvrij en zoek je naar werk in een dynamische omgeving? En niet te vergeten, je hebt zin in een onvergetelijk avontuur!

Vacaturenummer PEN0031-3.

Herken jij jezelf in een van deze profielen, zoek dan niet langer naar je nieuwe droombaan en stuur je cv naar crew@penelope.com.

Hoofdstuk 1

Charlie

Amsterdam

‘Heb je nou al gelezen wat ik je geappt heb?’ Ik leun met mijn ellebogen op de koperen reling die aan de bar bevestigd zit. Ik ben vanavond met mijn beste vriend in zo’n pretentieuze trendy tent, die in het centrum als paddenstoelen in een vochtig herfstbos uit de grond schieten. Vroeger heette het gewoon een kroeg, nu is het een ‘wijnbar’. Het is hier vanavond weer megadruk. Je kunt over de hoofden lopen. Het is een deinende massa van naar aandacht en gezelschap hunkerend mensenvlees. Clubjes vrienden of stelletjes die hier een drankje komen doen om het begin van het weekend te vieren. Vrijgezellen die voor het eerst afspreken met hun date of vrienden, zoals Freek en ik. Het is een beetje zoals social media: iedere keer neem je je voor om er minder tijd aan te spenderen en uiteindelijk betrap je jezelf erop dat je er toch weer bent.

Van de drank die hier op een avond wordt omgezet, zou je een bejaardenhuis een jaar lang kunnen voorzien van alcohol bij de bingo, het kaarten én het diner. En dan zouden ze iedere avond aangeschoten en gezellig op de playlist van een bruin café lallend achter de rollator naar de kamers terugzigzaggen.

Natuurlijk doe ik ook vrolijk mee, wat moet je anders op een vrijdagavond als man en tevens vrijgezelle bijna-dertiger doen? Eentje die op het punt staat om ons kikkerlandje achter zich te laten? En oké, ik geef het toe: ik heb een ernstige vorm van fomo. *Fear of missing out*. Bang dat er een feestje is waar ik niet ben geweest en dat achteraf een knaller bleek te zijn.

Ik heb vanavond geen trek in wijn. Gelukkig schenken ze hier ook nog andere drank. Ik heb me voorgenomen om de komende maanden, als ik op mijn nieuwe werkplek ben, in mijn weinige vrije tijd te matigen met alcohol. Nu mag het nog heel even.

Ik heb net een nieuwe gin-tonic besteld, met een of andere biologische gin en een tonic waarvan de naam zo ingewikkeld is dat ik hem niet eens kan onthouden. De G&T's hier drinken weg als limonade. Verraderlijk gevaarlijke limonade.

Met het papieren rietje probeer ik de aardbei uit mijn lege glas te prikken en tegelijkertijd draai ik mijn mobiel naar Freek toe. Freek is mijn beste vriend. Eindelijk heeft hij zich weer eens een avondje vrij kunnen maken. Op mijn scherm staat de foto van een prachtig klassiek motorjacht, dobberend in een of andere baai van een tropisch eiland. Omdat de pogingen om de aardbei met het inmiddels slap en zompig geworden rietje op te prikken op niets uitdraaien, pak ik het glas op en schudt de aardbei eruit, zo mijn mond in. Het is nog een hele toer om vervolgens het kroontje eraf te krijgen. Uiteindelijk lukt het. Ik zet het glas met het rietje en het kroontje terug op de bar, enigszins vergenoegd met mijn prestatie. Wie zei er hier dat cocktails niet gezond waren?

Freek kijkt me hoofdschuddend aan. 'Dat zag er echt heel raar uit. Je lijkt wel een herkauwende koe. Zo krijg je nooit een relatie.'

'Wie zegt dat ik een relatie wil?' zeg ik en ik slik de rest van

de aardbei door. Ik tik op het schermje. ‘Heb je hier nou al naar gekeken?’ vraag ik nogmaals.

‘Wát?’ gilt hij hard in een poging boven de luide muziek uit te komen.

Ik veeg met de rug van mijn hand langs mijn vochtige lippen. ‘Heb. Je. Dit. Gezien?’ herhaal ik in staccato vlak bij zijn oor en ik tik op het scherm. Hij pakt mijn hand vast en brengt mijn mobiel vlak bij zijn gezicht. Yep, hij heeft zijn lenzen weer eens niet in en zijn bril thuisgelaten. IJdeltuit. Met zijn ogen tot spleetjes geknepen leest hij de advertentie waarin ze op zoek zijn naar nieuw personeel voor op de *Penelope*. Zijn lippen bewegen geluidloos mee.

‘Ga jij dit echt doen?’ vraagt hij als hij uitgelezen is en mijn hand loslaat. Zijn ogen worden groot en zijn biertje blijft halverwege richting zijn mond hangen.

‘Dat had ik je toch al verteld?’

‘Ik dacht dat je een geintje maakte. Dat je het niet door zou zetten.’

Weer een van die wilde ideeën van je. Hij zegt het niet hardop, maar het staat op zijn gezicht geschreven. ‘Jawel, ik ga het echt doen. Ik kan dat heus wel, functioneren in een hiërarchische omgeving,’ antwoord ik met een scheve grijns.

Dat kan ik niet, maar dat heeft me nog nooit van een nieuw avontuur afgehouden.

Ik leg mijn hand op zijn schouder. ‘Wat denk je ervan als wij dit sámen gaan doen? Jij als kok en ik als eerste stuurman. Eitje, ik hoef alleen in te grijpen als de kapitein faalt. En jij kunt de lekkerste dingen koken met je ogen dicht en je handen op de rug gebonden. Ik heb al gekeken, dat zijn de twee vacatures die nu nog open staan.’

‘En waarom staan ze open denk je? Het klinkt te mooi om

waar te zijn. En dan is het dat meestal niet, heeft Lique me geleerd.’ Hij trekt zijn wenkbrauwen naar elkaar. Een frons verschijnt op zijn voorhoofd. ‘Bovendien heb ik nog nooit op een boot gevaren. Ja, op de Reeuwijkse Plassen met jou en twee keer met de kerst met de Stena Line naar Newcastle samen met Angelique, maar ik heb zelfs nog nooit aan boord van een schip geslápén. Laat staan gekóókt. Ik weet niet eens of ik zeebenen heb.’

‘Als je altijd maar blijft luisteren naar wat Angelique ooit tegen je heeft gezegd, wordt het nooit meer wat met jou.’ Meteen heb ik spijt en wil ik dat ik die harde woorden weer kon inslikken. Op deze manier ga ik Freek niet meekrijgen.

De barman zet een nieuwe gin-tonic en een biertje voor Freek op de bar. Ik veeg mijn betaalpas langs het mobiele pinapparaat. Ze nemen hier niet het risico dat je zonder de rekening te betalen de bar verlaat.

‘Dit jacht is zo groot, daar merk je niet eens dat je vaart,’ fluisterschreeuw ik over het groezemoes heen terug. Eigenlijk is dit niet de aangewezen plek om zo’n belangrijke stap in onze toekomst met mijn beste vriend te bespreken.

Ik heb al gesolliciteerd, ik ben aangenomen en nu moet ik Freek nog mee zien te krijgen.

Egoïst, zegt het duiveltje op mijn ene schouder. Het is ook goed voor Freek, zegt het engeltje aan de andere kant. Het zou écht goed voor hem zijn, een echt nieuw begin, aan de andere kant van de wereld, daar ben ik van overtuigd. Ik maan beide innerlijke stemmen die totaal niet helpen, tot stilte.

De gedachte aan het avontuur wordt met de snelheid van het licht naar het tijdelijk archief van mijn hersens verplaatst als mijn oog valt op een vrouw van ongeveer mijn leeftijd, tweede helft twintig. Door haar strakke gebleekte jeans en

het glimmende topje dat ze draagt is het duidelijk dat haar ouders hun dochter met de zegening van een goddelijk lichaam op de wereld hebben gezet. Ze heeft een lach die uitbundig en bescheiden tegelijk is, alsof ze er zelf geen enkel benul van heeft dat vrijwel iedereen hier in de bar die in het bezit is van een mannelijk geslachtsdeel, haar met open mond en een strak gevoel in zijn kruis nakijkt. En zij die niet uitgerust zijn met een wormvormig aanhangsel, kijken haar ook na, alleen met iets minder kwijl dat uit hun mondhoeken dreigt te vallen.

Ze heeft blond haar met grove slagen, geknipt in een lange bob, waarvan de punten met militaire precisie langs de lijn van haar kaken zijn geknipt. Ze doet me een beetje aan een jonge Cameron Diaz denken. Precies mijn type. Aan haar voeten heeft ze geen pumps met hoge hakken, zoals haar vriendinnen, maar comfortabele Nikes. Die Nikes sturen haar nu mijn kant op.

Zonder dat ik er meteen erg in heb, hou ik mijn adem in terwijl ze dichterbij komt. Met een soepele, subtiële beweging van haar lichaam wurmt ze zich tussen mij en Freek in en ze steekt haar hand naar de barman op. Pas dan laat ik een diepe zucht ontsnappen. De barman laat het glas dat hij in zijn handen heeft nog net niet in de spoelbak kletteren als hij de oogverblindende vrouw ziet die naar hem wenkt. Net als in iedere andere kroeg is er een tekort aan personeel en moet iedereen die hier een drankje komt doen ‘geduld’ bovenaan zijn lijstje van goede eigenschappen hebben staan. Zij hoeft niet lang te wachten. De barman gebaart dat hij er aankomt.

Nu of nooit.

‘Kan ik je misschien iets te drinken aanbieden?’ vraag ik snel. ‘Ze maken hier echt een killer gin-tonic.’

Ze kijkt opzij en met haar blauwe ogen een stukje toegeknepen bestudeert ze me met een blik alsof ze ter plekke een

afweging maakt of ik te vertrouwen ben of dat ik een harteloze versierder ben. Eentje die vrouwen gebruikt en ze daarna net zo snel weer bij het grofvuil zet, of erger nog, of ik een of andere crimineel met zondige gedachten ben. Die gedachten heb ik wel, ik geef het toe. Onmogelijk om die denkbeelden van haar en mij samen niet te hebben nu ze zo dichtbij staat dat de zoete geur van haar parfum mijn neusgaten binnendringt en ik de sproetjes naast haar neus kan tellen.

Oké, ik ben misschien inderdaad een man op wie je het stempeltje ‘player’ zou kunnen drukken. Ik ben een enthousiast liefhebber van vrouwelijk schoon, zo noem ik mezelf liever. Tot nu toe ben ik nooit op zoek geweest naar een vaste relatie. Ik heb veel vriendinnetjes gehad, de ene iets langer dan de andere, sommige los-vast, een klein aantal iets serieuzer, totdat ik het gevoel kreeg dat ze me gingen claimen en ik uit protest juist afstand tussen ons begon te scheppen. Ik ben altijd eerlijk geweest in mijn bedoelingen. Geen valse verwachtingen. En tot op de dag van vandaag heb ik niemand ontmoet voor wie ik mijn prima leven als vrijgezel op zou willen geven. Met het vooruitzicht om een paar maanden te vertoeven in het Caribisch gebied ga ik hier zeker niets serieus beginnen. Maar dat betekent niet dat ik zolang ik nog in Amsterdam ben me niet meer mag vermaken, toch? Ik ben geen heilige. Zolang er maar duidelijkheid en wederzijds goedvinden is, is er veel geoorloofd.

Ik steek mijn handen omhoog. Als ik mijn zakdoek vandaag bij had, zou ik er als een witte vlag mee zwaaien. ‘Goed volk. Wil je een overheerlijke gin-tonic? Hier, heb je de mijne, ik heb er nog niet van gedronken. Ik bestel wel een nieuwe.’

Ik schuif mijn glas met de heldere vloeistof, een blaadje munt, een aardbei en volop ijsblokjes, over de bar haar kant op. De ijsblokjes maken een vrolijk tinkelend geluid tegen de

wanden van het glas. Aarzelend kijkt ze ernaar.

‘Er zit niets raars in. Dat verzeker ik je. Als je wilt, neem ik eerst een slokje. Net zoals ze dat vroeger deden. Je weet wel, dat de koning zijn eten liet voorproeven door een van zijn lakeien om zeker te weten dat ze hem niet zouden vergiftigen. En dat gezegd hebbende, zijn er vast nog wel plekken op de wereld waar de leiders dat nog steeds doen. Ik weet er wel een paar die ik dat ten zeerste zou aanraden,’ ratel ik. Raar genoeg maakt ze me... nerveus.

Die stralende lach die harder sprankelt dan de tonic in het glas komt weer tevoorschijn. De stof van mijn spijkerbroek begint in mijn kruis te trekken.

‘Ik denk dat dat niet nodig is.’ Ze heft het zware glas een stukje, voor een toast. Ik tik met mijn lege glas met enkel het restant van de aardbei erin, tegen het hare. Ze zet het glas tegen haar lippen, neemt een slokje en knikt goedkeurend. ‘Heerlijk.’

Gebiologeerd kijk ik naar het glanzende laagje dat op haar onderlip is achtergebleven en dat ze met het puntje van haar tong weglijkt, terwijl ze me blijft aankijken. Dit moet het meest subtiele voorspel zijn dat ik ooit meegemaakt heb. Mijn inner-ik, het engeltje, maakt een pompend gebaar met zijn vuist en doet een vreugdedansje.

‘Dank je.’ Ze draait zich gracieus om en loopt dan heupwiegend met het glas in haar hand terug naar haar vriendinnen.

Wat de fuck? Dit ging niet zoals gepland. Het inner-duiveltje proest het uit, net als Freek.

‘Goeie move, man. Daar gaat je gin-tonic van vijftien euro,’ zegt hij met een zelfvoldane grijns.

Ik rol met mijn ogen. ‘Liefde is niet te koop,’ mompel ik koel en, ik geef het toe, enigszins verbolgen. En teleurgesteld. ‘De avond is nog lang.’

‘Ik maak het in ieder geval niet laat vanavond.’ Freek kijkt demonstratief op zijn horloge.

Hij draagt zo’n slim horloge. Een controlerend krenge waar je de hele dag door je berichtjes en e-mails op kunt lezen. Nog erger dan een vaste vriendin. Ik zou het apparaat al na een dag gillend in de Amstel smijten. ‘Denk je na over wat ik je heb gevraagd over een nieuwe carrière aan boord van de *Penelope*?’

‘Pff. Nieuwe carrière.’ Freek schudt zijn hoofd. ‘Dat is toch helemaal geen uitdaging voor een chef die een Michelinster heeft, koken aan boord van een schip?’

‘Ik weet niet wat voor idee je in je hoofd hebt over het *fine dining* op luxejachten, maar volgens mij eten ze daar geen captain’s dinner dat bestaat uit bruine bonen, gekookte piepers en spek. De *high-class*-gasten die een godsvermogen betalen om daar aan boord te mogen zijn vragen, nee éisen, iedere dag weer luxe en verfijnde gerechten. Bedenk eens wat je van al die verse vis, de heerlijkste lokale groentes en vers fruit zó uit de tropen kunt maken? Zie je jezelf al lopen op de markt, inkopen doen, al die heerlijke producten, zo van de boom of van het land?’ Ik doe net alsof ik een sinaasappel in mijn hand heb en er verheerlijkt aan snuif. ‘En wat belangrijker is, het is in ieder geval een prima manier om je over de breuk met Angelique heen te zetten. Nieuwe omgeving, nieuwe mensen. Een reset. Maar dan eentje die goed betaalt, waar je lol hebt, de mooiste plekken van de wereld ziet. Een betere manier kun je niet verzinnen.’

‘Je kunt zo op de vakantiebeurs gaan staan met je mooie praatjes.’ Hij houdt zijn hoofd schuin en kijkt me met toegeknepen ogen aan. ‘Als ik niet beter zou weten, zou ik bijna denken dat je ervoor betaald wordt om me over te halen. Of wil je dit niet in je eentje doen, is dat het?’

Ik probeer niet te gaan blozen als ik voel dat Freek precies benoemt wat mijn motief is. Daarom is hij ook mijn beste vriend, dat je dat soort dingen van elkaar weet, dat je elkaar door en door kent. Super irritant soms. Natuurlijk ga ik alleen, mocht Freek besluiten om niet mee te gaan. Ik heb al zoveel dingen in mijn eentje ondernomen dat dit avontuur er prima bij kan. Maar ik zou het oneindig veel toffer vinden als Freek me vergezelt. Samen is altijd leuker. En het is voor hem ook goed, dat weet ik zeker. Ik steek mijn handen in de lucht, in een gebaar van overgave. ‘Goed. Je hebt gelijk. Ik zou het echt heel erg fijn vinden als we dit samen gaan doen. *Brothers in arms, partners in crime*, of hoe noem je dat?’

‘Gedeelde smart is halve smart?’

‘Het heeft niets met smart te maken. Dit wordt zo fucking vet, man. Je moet het gewoon doen, niet te lang over denken. Doe eens iets spontaans.’

Hij slaat me op mijn schouder. ‘Ik ben in ieder geval blij dat je eindelijk open kaart speelt. En daarom ga ik er nu serieus over nadenken.’

‘Echt?’

‘Ja, echt.’ Hij drinkt het restje doodgeslagen witbier uit zijn glas op en ritst zijn jack dicht. ‘Ik spreek je morgen. Fijne avond nog.’ Met een suggestieve knik van zijn hoofd wijst hij naar de blondine die me in de hoek van de kroeg af en toe steelse blikken toewerpt.

Of het de bedoeling is dat ik ze zie, daar ben ik nog niet helemaal over uit.

‘Tof, man.’ Opgetogen sla ik hem op zijn schouder. En dan sla ik mijn arm om mijn beste vriend heen en trek hem tegen me aan. ‘Ik ben echt heel blij.’

Hij zwaait zijn wijsvinger voor mijn neus heen en weer. ‘Ho,

ho, ho, ik heb niets toegezegd hè, ik heb alleen maar gezegd dat ik ernaar ga kijken.'

'Je gaat het echt wel doen. *Trust me.*'

'Op jou vertrouwen heeft me wel vaker in netelige posities gebracht.'

'Je gaat nou toch niet weer dat verhaal van dat feest oprakelen, hè?'

Hij schudt me aan mijn schouder heen en weer. 'Ik heb nu nog nachtmerries van die nacht dat we op het ongemakkelijke bankje in dat tochtige station moesten slapen omdat er geen enkele trein meer reed. En dat je dat niet gecheckt had, terwijl je me verzekerd had dat je de dienstregeling uit je hoofd kende. Erger nog, dat er geen enkele vorm van beschaafd leven in die uithoek van het land te bekennen was.'

'In ieder geval hebben we het er nu nog steeds over. Op feestjes hebben we een goed verhaal over dat we samen op het bankje in slaap zijn gevallen en 's ochtends door een agent, die dacht dat we een paar zwervers waren, wakker werden geschud.'

'Dat was het begin van het einde van mijn relatie met Lique. Dat besef je toch wel, mag ik hopen? Ik was te laat voor het bezoek aan haar opa en oma de volgende dag.'

'Hé man. Met die breuk heb ik niets te maken. Kan ik er wat aan doen dat ik veel avontuurlijker ben dan je ex?' Grijnzend trek ik mijn wenkbrauwen een paar keer omhoog.

'Als je maar niet denkt dat ik een bed met je ga delen.'

'Ik ook niet met jou, geloof me. Een schip is geen hotel waar je een grote, eigen kamer hebt, maar natuurlijk heb je wel je eigen bed. Of kooi, liever gezegd.'

'Mooi, je weet dat ik behoefte heb aan privacy. En dat ik me af en toe terug moet kunnen trekken.'

Ik knijp mijn ogen een beetje dicht. ‘Dus je doet het? Vet man!’

‘Ik beloof niets. Thuis ga ik er nog eens goed naar kijken. Ik laat het je morgen weten. Ciao.’ Hij steekt zijn hand op en draait zich om.

Mijn ogen volgen de rug van mijn vriend en ontmoeten die van de blondine. Met een subtiel gebaar van haar hoofd lijkt ze me uit te nodigen om naar haar toe te komen.

Wat de fuck?

Het is echt zo, ik heb het goed gezien. Ik kan lichaamstaal lezen als een pro. Mijn hartslag versnelt. Ik had niet gerekend op een happy ending van deze avond.

Ze zet haar lege glas op de statafel waar ze met haar vriendinnen staat, zegt wat tegen ze en loopt dan richting de toiletten. Voordat ze de hoek omslaat, kijkt ze nog een keer over haar schouder naar me. Of ik haar volg?

Ik klok mijn opnieuw bestelde drankje in één teug weg en moet me even aan de rand van de bar vasthouden als ik opsta van de kruk en de alcohol genadeloos toeslaat. Ik haal diep adem en loop dan met grote passen naar de achterkant van de zaak. Heel toevallig weet ik dat er een van de buitenwereld afgesloten binnenplaatsje is waar in de zomer een paar tafeltjes neergezet worden. Niemand kan ons daar zien.

Ze staat met een been gebogen, haar voet plat tegen de muur, op haar telefoon te kijken. De beelden die ze met een beweging van haar duim met de snelheid van het licht omhoogveegt, verlichten haar gezicht, dat en profiel net zo prachtig is. Een pluk haar is voor haar gezicht gevallen. Ze heeft een wipneusje, een grappig vooruitstekend kinnetje. De randjes van haar oorschelpen piepen door haar blonde haren heen. In haar oren draagt ze gouden oorbellen, een stuk of vijf ringen die in

grootte aflopen. Wanneer ze me uit haar ooghoeken aan ziet komen, stopt ze haar mobiel in de achterzak van haar jeans. Een kettinkje van glimmende kraaltjes hangt over de rand van de broekzak heen en danst mee met haar bewegingen.

‘Dat duurde lang,’ zegt ze met een hese stem. Een onpeilbare blik in haar ogen.

‘Ik moest mezelf nog even moed indrinken,’ zeg ik terug, een grijns op mijn gezicht.

‘Ik geloof er niets van. Mannen zoals jij hebben dat niet nodig.’ Ze drukt zich van de muur af en komt voor me staan. Ze staat zo dichtbij dat ik haar warmte kan voelen. ‘Ik ben Juul.’

Ik kijk naar haar lippen, vol en sensueel. Een hartvormig boogje in het midden. Uiterst kusbaar. Het kost me alle kracht die ik in me heb om haar niet meteen te zoenen. Je kunt tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn. Geen zin in gezeik. Zij mag de leiding nemen. Ik bied me vrijwillig als gewillig slachtoffer aan.

‘Charlie. Aangenaam.’ Ik druk mijn hand tussen onze lichamen in.

Ze legt de hare erin en laat hem daar liggen, alsof hij er altijd al hoorde.

Ik weet niet waarom, maar ik moet ineens denken aan een sinterklaassurprise. Een cadeautje verstopt in talloze lagen cadeaupapier die de ontvanger verhinderen om het meteen te vinden. Iets zegt me dat deze ontmoeting zoveel meer is dan een cadeautje dat na het feest ongebruikt in de kast verdwijnt.

Dat beeld in mijn hoofd is snel verdwenen als ze nog dichterbij komt.

Haar warme adem, pepermuntachtig met een vage hint van de gin-tonic, strijkt over mijn gezicht. ‘Je kledde me daar bijna uit met je ogen. Ik ben er nu. Wat gaan we doen?’ vraagt ze

uitdagend, het puntje van haar tong glijdt sensueel over haar lippen.

Die beweging zorgt er meteen voor dat ik met mijn andere hand in de zak van mijn jeans mijn jonheer wat meer ruimte moet geven.

Ik schraap mijn keel. De deur van het toilet gaat open en twee vrouwen komen al druk pratend naar buiten. Ze moet iets opzij om hen de ruimte te geven te passeren. Haar borsten drukken tegen mijn borstkas. Ik ben het niet gewend dat een vrouw zo duidelijk laat zien dat ze geen zin en geen tijd heeft in een diepzinnig gesprek vooraf.

De wetenschap dat ik Nederland binnenkort voor langere tijd ga verlaten, geeft me nog dat extra beetje bravoure dat ik nodig heb.

‘Beetje druk hier,’ zeg ik en ik zet een stap richting de achterdeur. Ik duw de klink van de deur naar het buitenplaatsje naar beneden. Piepend en krakend geeft het oude ding zich gewonnen en de frisse buitenlucht zorgt voor de verkoeling die ik wel kan gebruiken. Ze heeft mijn hand nog steeds vast. Ik trek haar achter me aan. Het geroezemoes van binnen verstomd als we buiten zijn en de deur achter ons dichtvalt. Een ouderwetse straatlantaarn aan de andere kant van de schutting geeft een klein beetje licht. Een kat schiet achter de vuilniscontainer vandaan. Luid miauwend klautert hij snel over de schutting heen en springt aan de andere kant naar beneden. In de verte is het geluid van een tram te horen die zich met een luid getingel aankondigt. Ik hou van de geuren en geluiden van de stad.

Ik hoop dat ik dat niet al te erg ga missen als we op zee zijn.

Het is vochtig buiten. Onze ademhalingen tekenen zich af als kleine witte wolkjes. Door haar topje heen kan ik duidelijk zien dat de kou haar overvalt. Ze rilt. Juul ziet dat ik haar

harde tepels heb opgemerkt en glimlacht blozend in een soort verontschuldiging. Ze is toch niet zo onbeschaamd als ze me wil laten geloven.

Ik trek mijn jack uit en leg het om haar schouders. ‘Hier.’

Ze trekt mijn jasje iets strakker om zich heen. ‘Dank je wel. Heel galant.’ Ze slaat haar wimpers naar me op. ‘Maar waarom zorg je er niet voor dat ik niet aan de kou kan denken?’ fluistert ze.

Oké. Tot zover het om elkaar heen draaien, het aftasten, het verleiden.

Er is geen twijfel mogelijk over haar bedoeling. Dit spelletje kan ik ook spelen.

Ik kijk haar aan. Dan duw ik haar tegen de muur. Mijn handen kammen langzaam door haar zijdezachte haren, mijn vingertoppen strelen over de klamme huid van haar hals.

Ze pakt me bij mijn heupen vast, haar duimen haken zich in de riemlussen. Mijn lippen zijn vlak bij haar gezicht. Zo dicht, dat haar adem, die met schokjes komt, mijn huid verder verhit. Ik plaag haar, geef haar nog niet wat ze overduidelijk wil. En ik ook. Ieder detail van haar gezicht neem ik tergend langzaam in me op, alsof vanavond de eerste keer is dat ik zo’n volmaakt, vrouwelijk exemplaar zie. Dat zou zomaar kunnen. De voldoening door mijn gedachte hardop uit te spreken, ga ik haar niet geven. Nog niet.

Haar gave, vlekkeloze huid met de blosjes van opwinding op haar wangen, de sproetjes aan de zijanten van haar neus, de felblauwe irissen van haar ogen met goudkleurige spikkels erin. Zelfs een zeer zorgvuldig geformuleerde prompt aan een AI-gestuurde beeldgenerator zou zoiets moois niet kunnen produceren.

Ik buig mijn hoofd en laat een vinger tergend traag over

haar sleutelbeen glijden, alsof ik met mijn vingers moet voelen of zoiets moois wel echt is. Ze huivert. Kippenvel verschijnt waar ik haar huid heb aangeraakt. Ik schuif het bandje van haar topje iets opzij en ik zie dat er vaag de afdruk van een bikinibandje zit.

‘Ben je pas op vakantie geweest?’ vraag ik zacht en mijn vinger volgt het blanke spoor waar de zon haar huid niet heeft verkleurd, richting de ronding van haar borst, alsof ik een padvinder ben en dit spoor me leidt naar waar ik moet zijn.

‘Zoiets,’ zegt ze en het klinkt als een kreun. Ze heeft haar ogen dicht en geniet zichtbaar van mijn zachte aanrakingen.

‘Draag je dan zo’n heel klein ieniemieniebikinietje?’ vraag ik. Mijn adem danst over haar huid. Dan raken mijn lippen haar schouder vederlicht aan. Ik druk een kusje in haar hals. Haar haren kriebelen in mijn gezicht. Ze ruikt naar een mengsel van vanille en kokos. Mijn favoriete geur vanaf nu.

‘Hmhm,’ humt ze instemmend.

‘Dat zou ik weleens willen zien.’

‘*Not going to happen,*’ zegt ze met een diepe zucht.

‘Au. Waarom niet?’

‘Ik doe niet aan relaties. Ik reis liever alleen.’

Raar genoeg voel ik een steek in mijn borst door de subtiele afwijzing. ‘Ik ook niet, dus dat komt goed uit,’ zeg ik naar waarheid.

Het kan maar beter duidelijk tussen ons zijn. Geen valse verwachtingen.

Ze kantelt haar hoofd, maakt zo meer ruimte voor mijn lippen in haar nek. Ik leg mijn hand om haar hals, wrijf met mijn duim over de zachte huid. Met het puntje van mijn tong speel ik met haar oorlel. Ik proef de metalige smaak van een van haar oorbellen. Ze huivert. Ik schraap met mijn tanden

langs het zachte vlees. De bittere smaak van haar eau de toilette negeer ik. Mijn tong trekt een spoor langs haar hals. Ik heb geen haast, geniet van wat deze aanrakingen al met haar doen.

Ze ademt snel en oppervlakkig. Ze transpireert een beetje. Het smaakt zout en zoet tegelijk, een bedwelmende combinatie. Met een beweging van haar schouder dwingt ze me te stoppen. Ze wil me kussen.

Ik hap niet meteen toe. Ik glimlach om de teleurstelling die over haar gezicht flitst. Dan haakt ze haar vingers door mijn haar en trekt mijn hoofd naar zich toe. Ik kan haar niet meer weerstaan. Onze lippen vinden elkaar. Ik begin zacht, voorzichtig, maar ze opent haar lippen en moedigt me aan onze kus meteen te verdiepen.

Voordat ik weet wat er gebeurt, zoenen we alsof de aarde over een minuut vergaat en kussen het enige is wat ons kan redden. Niet voorzichtig aftasten, elkaar moeten vinden, het juiste ritme zoeken. Nee, we zoenen alsof we nooit anders gedaan hebben. Het is intens, hartstochtelijk. Onze tongen dansen om elkaar heen, ze vertraagt wanneer ik vertraag en ze past zich naadloos aan wanneer ik het tempo weer opvoer. Ik bijt zachtjes op haar tong, ze plaagt me terug. Ze kreunt, een grom bijna, en drukt haar onderlichaam tegen me aan. Het is een zoen waarmee we zo aan de Oscars voor de beste filmkus kunnen meedoen.

En dan bedoel ik een film in het genre waar *Fifty Shades of Grey* een Disneyfilm voor de hele familie bij lijkt.

Op volle zee opgescheept met je onenightstand?

Charlie Bouwman is wereldreiziger, vrijgezel en emotioneel onbereikbaar. Romantiek is niets voor hem. Tot hij op een avondje stappen Juul ontmoet. Ze is slim, sexy, en heeft een glimlach die Charlies muren doen wankelen. Eén vurige nacht later is hij bijna bereid zijn vrijgezellenstatus op te geven... maar Juul is 'm al voor het ontbijt gesmeerd.

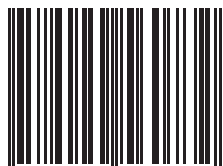
Drie weken later lopen ze elkaar opnieuw tegen het lijf - op een luxe charterjacht op de Caribische Zee. Juul doet alsof ze hem niet leuk vindt (*spoiler: ze liegt*), Charlie doet alsof hij haar niet leuk vindt (*spoiler: hij liegt ook*), maar elkaar ontlopen is er niet bij als je op een schip werkt... De rest van de bemanning kijkt toe hoe ze navigeren tussen aantrekkingskracht, misverstanden en een hoop onuitgesproken gedoe. Durven ze samen in het diepe te springen of loopt de liefde op de klippen?

Saskia M.N. Oudshoorn heet je welkom aan boord van de *Penelope*! In dit eerste deel van deze grappige feelgoodserie vol liefde, verlangen en onverwachte ontmoetingen maak je kennis met de bemanning en enkele bijzondere gasten.

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 560732 >

NUR 340